

Vergaderjaar 2007–2008

29 835

Wet ambulancezorg

N

VERSLAG VAN EEN MONDELING OVERLEG

Vastgesteld 15 juli 2008

De vaste commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport/Jeugd en Gezin van de Eerste Kamer¹ heeft op 24 juni 2008 overleg gevoerd met minister Klink van Volksgezondheid, Welzijn en Sport over **de voortgang van de procedure van de Wet ambulancezorg (29 835)**.

Van dit overleg brengt de commissie bijgaand beknopt verslag uit.

Vragen en opmerkingen uit de commissie

De heer **Werner** (CDA) merkt op dat zijn grootste zorg gelegen is in de vraag of de meldkamer in de praktijk goed kan functioneren. Voor de meldkamer geldt namelijk een complexe organisatie. Daarnaast is de meldkamer tegenover verschillende bevoegde instanties verantwoordelijk. Het bestuur van de veiligheidsregio stelt bijvoorbeeld eisen aan het ambulancevervoer, maar de centrale overheid bepaalt of de vergunning wordt verleend. Dit probleem zou op te lossen zijn door de bepaling op te nemen dat de vergunning niet wordt verstrekt dan nadat men zich ervan heeft vergewist dat aan de vereisten die het bestuur van de veiligheidsregio stelt, is voldaan.

De heer **Klein Breteler** (CDA) vult aan dat het wetsvoorstel in die zin onduidelijk is dat de meldkamer op grond van de verkregen vergunning verantwoordelijk is voor de feitelijke inzet, maar zich tegelijk moet verantwoorden tegenover het bestuur van de veiligheidsregio. Dat brengt spanning met zich mee en het gevaar dat men zich bij fouten zal beroepen op instructies van functionarissen bij de decentrale overheid.

Mevrouw **Linthorst** (PvdA) wijst erop dat de veiligheidsregio's en ambulanceregio's geheel aan elkaar gelijk moeten zijn. Verder moet volledig duidelijk zijn wie de verantwoordelijkheid draagt voor een goede ambulancezorg. Dat laatste is vooral belangrijk bij rampen, omdat dat dan een goede regio vereist is.

Mevrouw **Swenker** (VVD) zegt dat de fractie van de VVD zich geheel kan vinden in de Wet ambulancezorg. Zij pleit voor een snelle behandeling ervan, zodat er spoedig een landelijk, goed gestructureerd systeem voor

¹ Samenstelling:

Werner (CDA), Van den Berg (SGP), Dupuis (VVD), vice-voorzitter, Rosenthal (VVD), Swenker (VVD), Tan (PvdA), Van de Beeten (CDA), Slagter-Roukema (SP), voorzitter, Linthorst (PvdA), Biermans (VVD), Putters (PvdA), Leijnse (PvdA), Engels (D66), Thissen (GL), Goyert (CDA), Peters (SP), Quik-Schuijt (SP), Klein Breteler (CDA), Huijbregts-Schiedon (VVD), Laurier (GL), Ten Horn (SP), Meurs (PvdA), Leunissen (CDA), De Vries-Leggedoor (CDA), Koffeman (PvdD), Kuiper (CU), Lagerwerf-Vergunst (CU), De Boer (CU) en Yildirim (Fractie-Yildirim).

de ambulancezorg is. Zij is tegen het aanbrengen van wijzigingen in de bepalingen voor de meldkamer en wijst erop dat 98% van het werk van het ambulancepersoneel zorgverlening betreft en 2% dienstverlening bij calamiteiten. Voor het ambulancepersoneel gelden de bepalingen van de Wet BIG. Dat personeel zal dan ook over de vereiste kwalificaties beschikken en in de meldkamer zullen zij het uitrukken van de ambulances goed kunnen aansturen. Daarmee worden zogenaamde loze ritten voorkomen.

Het antwoord van de regering

De **minister** bevestigt dat 98% van de dienstverlening die door het ambulancepersoneel wordt geboden zorg betreft en dat de resterende 2% bestaat uit dienstverlening bij ongevallen en rampen. De problemen waarop de leden doelen, zouden zich dus slechts bij een klein deel van de dienstverlening kunnen voordoen. Bij dat deel van de dienstverlening is verantwoordelijkheidsverdeling echter goed geregeld. Een zeer belangrijke positie wordt daarbij ingenomen door de voorzitter van de veiligheidsregio in casu de burgemeester. Hij bepaalt of een calamiteit inderdaad als een ramp moet worden aangemerkt. Wanneer hij daartoe overgaat, krijgt hij automatisch de daarbij behorende bevoegdheid en kan hij de dienstverlening opschalen.

Daarnaast heeft de burgemeester de aanwijzingsbevoegdheid voor het aanbrengen van verbeteringen. Als hij constateert dat de voorbereiding voor het uitrukken van ambulances in situaties van crises, ongevallen of rampen, tekortschiet, kan hij het aanbrengen van verbeteringen eisen. Op deze manier is langs twee lijnen de dienstverlening bij rampen en ongevallen geborgd en is er geen onduidelijkheid over de verantwoordelijkheden.

Het beheer van de meldkamer valt eveneens onder het bestuur van de veiligheidsregio. Dat bestuur benoemt de directeur van de meldkamer. De directeur van de meldkamer heeft vervolgens het instemmingsrecht bij de aanstelling van personen die in de meldkamer werken. Hij heeft dus ook het instemmingsrecht bij het aanstellen van personen die in de zogenaamde witte kolom werken, dus de personen die de triage doen en die daartoe een speciale opleiding hebben genoten.

Naast deze verantwoordelijkheid van het bestuur van de veiligheidsregio is er een verantwoordelijkheid voor de centrale overheid. Die verleent de vergunningen en stelt de programma's van eisen op. De verzekeraars en de leden van de GHOR (Geneeskundige Hulpverlening bij Ongevallen en Rampen) hebben daarbij een adviserende rol. De advisering door verzekeraars en GHOR houdt verband met de contractering van de zorg en met het feit dat de zorg dienstverlening bij rampen kan betreffen.

De minister erkent dat men ook de provincies een adviserende rol zou kunnen toedichten, omdat 98% van de dienstverlening de gewone zorg betreft en daarbij is de betrokkenheid van de provincies van belang. De provincies beschikken namelijk over kennis van het werkgebied en die kennis is belangrijk voor de bereikbaarheid. De advisering door de provincies zou dan ook verder kunnen gaan dan alleen advisering bij de vergunningverlening en het opstellen van het programma van eisen. Te denken valt aan een inbreng van de kant van de provincies bij het opstellen van het spreidings- en bereikbaarheidsplan door het RIVM (Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu) en bij het uitvoeren van de tweejaarlijkse evaluatie. Bij de provincies komen namelijk de klachten over eventueel ontoereikende zorg binnen. Deze betrokkenheid van de provincies kan eventueel bij AMvB worden geregeld. Over deze mogelijkheid wordt de Kamer nader geïnformeerd.

De minister bevestigt dat de veiligheidsregio's moeten samenvallen met de ambulanceregio's. Zekerheid omtrent de grenzen van de veiligheidsregio's is er pas nadat de Wet op de veiligheidsregio's is aangenomen.

Direct na het reces zal deze wet door de Tweede Kamer worden behandeld. De bedoeling is dat die wet op 1 januari 2009 zal gelden. Nadat de Wet ambulancezorg door de Eerste Kamer is aanvaard, zal het nog ongeveer veertien maanden duren voordat die in werking kan treden. Dat houdt verband met de tijd die nodig is voor het opstellen van de programma's van eisen en het verlenen van de vergunningen. De Wet ambulancezorg zal daardoor pas op 1 januari 2010 kunnen gelden. De kans is dan ook groot dat deze wet later wordt ingevoerd dan de Wet op de veiligheidsregio's en men bij aanvaarding van de Wet ambulancezorg de zekerheid heeft omtrent de grenzen van de veiligheidsregio's.

Nadere gedachtewisseling

De heer **Klein Breteler** (CDA) herinnert eraan dat onlangs de artikelen in de Wet op de veiligheidsregio's die direct verband houden met de WAZ zijn aangepast. Dat kan leiden tot vertraging in de behandeling. Er schijnt een brief te zijn van de ministers van BZK en VWS aan de ambulance-sector. Daarin is aangegeven op welke manier de Wet op de veiligheidsregio's zal worden aangepast. Kan de Eerste Kamer die brief ook ontvangen?

De heer **Van de Beeten** (CDA) vindt de discussie in die zin voorbarig daar de Wet op de veiligheidsregio's nog door de Tweede Kamer moeten worden aangenomen en die wet van belang is bij de behandeling van de Wet ambulancezorg. Hij zegt voorts de organisatie van de meldkamer ook nogal complex te vinden. Wil de minister nagaan of die organisatie eenvoudiger vorm te geven is?

Met zijn brief van 3 april zegt de minister dat de directeur van de meldkamer de algehele leiding heeft over de meldkamer met inachtneming van de werkinstructies van de verantwoordelijk leidinggevenden van de onderscheiden disciplines. De mogelijkheid dat verschillende mensen instructies kunnen geven, kan gemakkelijk aanleiding zijn voor conflicten met alle negatieve gevolgen voor de dienstverlening.

Mevrouw **Linthorst** (PvdA) sluit zich aan bij de opmerkingen van de heer Van de Beeten. Zij vult aan dat de Tweede Kamer de grenzen van de veiligheidsregio's inderdaad nog kan wijzigen. Zolang daarover geen duidelijkheid bestaat, kan de Eerste Kamer zich eigenlijk niet uitspreken over de Wet ambulancezorg. Zij wijst nog eens op het belang van congruentie van veiligheids- en ambulanceregio's.

De heer **Werner** (CDA) steunt het idee om de provincies een adviserende stem te geven bij de inrichting van het ambulancevervoer. Het is niet de bedoeling van de CDA-fractie om iets af te doen aan het gegeven dat de centrale overheid de vergunningverlening verzorgt, maar hij vreest wel voor te weinig aandacht daarbij voor de dienstverlening bij ongevallen en calamiteiten. Ook al bestaat 2% van de totale zorg uit dienstverlening bij rampen, dan nog moet de organisatie daarvoor zeer goed op orde zijn. In dat verband moet men in aanmerking nemen dat er juist op decentraal niveau ervaring wordt opgedaan met de ambulancevervoer. Daarom zou hun betrokkenheid bij de vergunningverlening versterkt moeten worden, bijvoorbeeld door te stellen dat geen vergunningen worden verleend dan nadat het bestuur van de veiligheidsregio en het bestuur van de provincies zich ervan hebben kunnen vergewissen dat met die vergunningverlening volledig recht is gedaan aan de eisen die zij aan het ambulancevervoer stellen.

De **voorzitter** sluit zich aan bij de opmerkingen van voorgaande sprekers en vraagt hoe de minister de betrokkenheid van de provincies gestalte wil geven. Zal daarvoor aanpassing van het wetsvoorstel nodig zijn?

De **minister** zegt te willen nagaan of de bevoegdheid van de burgemeester in alle gevallen toereikend is en of tegemoet kan worden gekomen aan de wens dat bij het verlenen van vergunningen en het opstellen van het programma van eisen alleen gemotiveerd van het advies van het bestuur van de veiligheidsregio kan worden afgeweken. De minister zegt voorts schriftelijk te zullen reageren op de opmerking van de heer Klein Breteler over de brief van BZK en VWS over aanpassing van de artikelen 26 en 29 van de Wet op de veiligheidsregio's.

Hij wijst er voorts op dat bij de aanstelling van het personeel voor de meldkamer de directeur van de meldkamer instemmingsrecht heeft. Het feit dat die directeur dat heeft, wil niet zeggen dat hij het personeel kan aansturen. Hij is slechts verantwoordelijk voor het beheer van de meldkamer waar men samenwerkt met de brandweer en de politie. Het ambulancepersoneel wordt aangestuurd door de RAV (Regionale ambulancevoorziening). Bij de evaluatie zal ook de samenwerking van de verschillende disciplines, de brandweer, de politie en het ambulancepersoneel, in de meldkamer aan de orde komen.

Mocht er bij de behandeling van de Wet op de veiligheidsregio's wijziging in de grenzen van de veiligheidsregio's worden aangebracht, dan zullen ook de grenzen van de RAV's moeten worden aangepast. De grenzen van de veiligheidsregio's zullen dus bepalend zijn voor de grenzen van de RAV's.

Mevrouw **Linthorst** (PvdA) merkt op te hebben vernomen dat de Wet op de veiligheidsregio's pas in 2009 door de Tweede Kamer wordt behandeld. Moet de Eerste Kamer daarom niet wachten met aanneming van de Wet ambulancezorg totdat de Wet op de veiligheidsregio's door de Tweede Kamer is aangenomen, zodat de Eerste Kamer weet welke grenzen voor de veiligheidsregio's gelden?

De **minister** antwoordt te hebben vernomen dat de Wet op de veiligheidsregio's direct na het reces door de Tweede Kamer zal worden behandeld en inwerkingtreding van de wet is voorzien op 1 januari 2009.

De heer **Klein Breteler** (CDA) merkt nog op zich zorgen te maken vanwege het feit dat voor het personeel van de meldkamer verschillende cao's gelden: een cao voor de politie, een cao voor de brandweer en een cao voor het ambulancepersoneel. Dat kan de samenwerking bemoeilijken. Verder wijst hij erop dat de Vereniging werkgevers ambulancezorg per brief grote zorgen heeft geuit vanwege de mogelijke aanbesteding van de ambulancezorg. Bij die zorg is er namelijk geen level playing field doordat er publieke en private vervoerders zijn en voor het personeel verschillende regimes voor de arbeidsvoorwaarden gelden.

De **minister** zegt dat voor het personeel van de meldkamer inderdaad onderscheiden regimes gelden. Het zal moeilijk zijn voor de drie groepen één cao af te sluiten. Hij erkent dat vanwege het feit dat er private en publieke vervoerders zijn er per definitie geen level playing field is. De zogenaamde B3-stichtingen zouden bijvoorbeeld niet voor aanbesteding in aanmerking kunnen komen. Een mogelijkheid zou kunnen zijn om hierop met de programma's van eisen in te spelen. Daarnaast geldt dat de ambulancesector streeft naar het afsluiten van één cao voor al het ambulancepersoneel, zodat langs die weg een level playing field ontstaat. Het kabinet zal op het verloop van die ontwikkeling schriftelijk terugkomen. De programma's van eisen die thans worden opgesteld, zullen naar de Eerste Kamer worden gezonden.

De **voorzitter** concludeert dat de minister heeft toegezegd om de Eerste Kamer schriftelijk

– nader te informeren over de eventuele noodzaak van aanpassing van

- de WAZ in verband met wijziging van de grenzen van de veiligheidsregio's;
- te melden wanneer de Wet op de veiligheidsregio's door de Tweede Kamer wordt behandeld;
 - te laten weten op welke manier de provincies een adviserende rol kunnen krijgen bij de opstelling van de programma's van eisen en de vergunningverlening;
 - de programma's van eisen die thans worden opgesteld voor de behandeling in de Tweede Kamer ook naar de Eerste Kamer te zullen zenden.

De voorzitter van de vaste commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport/Jeugd en Gezin,
Slagter-Roukema

De griffier van de vaste commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport/Jeugd en Gezin,
De Boer